

TEMA

Fadderverksamheten

Ella bor i Södertälje och är fem år. Hennes familj är fadder till en flicka i en bergsby i Kalrayan Hills, Tamil Nadu. I mars 2010 besökte jag byn och mötte flickan Selvi och hennes familj. Inspirerad av vårt möte skrev jag en liten berättelse i form av ett brev från Selvi till Ella utifrån de samtal jag hade med flickan och hennes pappa. Min förhoppning är att berättelsen ska ge inspiration och ökad insikt i Intacts Vänners fadderverksamhet för medlemmar i alla åldrar.

Lasse Nohrstedt

Reseskildring

Generellt
fadderskap

Nya styrelsen

Hej Ella!

Jag heter Selvi och är sju år. Nu ska jag berätta för dig vad som hände igår när jag som vanligt satt i skolan i min hemby. På förmiddagen kom en man som jag känner körande på sin moped. Han ville att jag skulle följa med honom. Vi skulle åka till en skola långt, långt bort. Där skulle jag få träffa en farbror som kommit från ett fjärran land för att träffa mig.

- Va?! Träffa mig?? Jag blev förstås förvånad och nyfiken men bestämde mig för att följa med. Mannen hade redan varit hemma och pratat med min pappa och min mamma om utflykten han och jag skulle göra samma dag.

Vi åkte på mannens moped i flera timmar. Över sju höga berg och genom sju djupa dalar. Vi åkte med mopeden genom en flod där vägen rasat ner i floden, genom skogar och byar.

När vi kom fram till Vellimalaj såg jag en lekpark där barnen gungade, åkte rutschkana, lekte och skrattade. Mitt bland alla skolbarnen satt en vit man med skägg. Han sträckte fram sin hand och sa att han hette Lasse. Då började jag skratta, för det betyder yoghurt på mitt språk! Yoghurt-mannen, det passar ju bra till en man som har alldeles vitt skinn, tänkte jag.

Yoghurt-mannen och jag satt i gräset och tittade på varandra. En skolfröken som kunde både mitt och hans språk, berättade att han var min fadder-pappa. Hans familj som bor på andra sidan jorden betalar pengar för att jag ska få gå i skolan här i Indien. Yoghurt-mannen hämtade en hel påse med kex och vi åt och drack vatten en lång stund. Jag berättade att jag vill bli skolfröken när jag blir stor. Att jag har en mamma, en pappa och en lillebror. Jag måste ta hand om honom efter skolan när mamma går till brunnen för att hämta vatten. Farfar och farmor bor också hos oss och i nästa hus bor min farbror, hans fru och mina kusiner.

Nu började jag att bli trött så när Yoghurt-mannen frågade om jag ville åka hem så ruskade jag på huvudet. Jo, för i mitt land betyder det "ja" att ruska på huvudet, som ni gör när ni menar "nej".

Och vet du vad som hände då?

Jo, då sa Yoghurt-mannen att han skulle låta sin chaufför köra mig hem i sin fina bil!

- Men vänta, sa mannen med mopeden. Till Selvis by kan bara mopeder och en lastbil åka. Vägen är så dålig att bilar inte kan köra där.

- Min bil är en jeep med fyra stora, starka hjul, sa Yoghurt-mannen. Kan en lastbil ta sig dit ska banne mig min bil också klara det.

Vet du Ella, då fick jag sätta mig i en bil för allra första gången i mitt liv. Det pirrade i magen hela tiden och mina ögon var stora som två idly. Ja, det är runda frukostbullar av ris som mamma lagar till mig på morgonen.

På bilresan hem till bergsbyn såg vi massor av djur. Chauffören tutade på fyra getter. Sedan tutade han på en ko som stod mitt på vägen och åt, han fick köra ner i diket för att komma förbi kon. Efter en liten stund var det en apamma med sina busiga apungar som hoppade runt bilen så att chauffören tutade igen.

Vet du vad som hände sedan?

Jo, då får jag se min pappa stå vid vägkanten! Han hade kommit för att möta mig. Nu fick han också åka med i bilen. Det var så härligt att se pappa i en så fin bil. Han har bara åkt på ett lastbilsflak förut.

När vi kom hem ville pappa visa vårt fina hus. Det har två ingångar men bara en dörr och inga fönster. Därför blir det ganska mörkt inomhus. Då är det tur att vi har en lampa och när pappa tänder den ser man att vi har en hylla i rummet och på den står vår teve, som vi fått av regeringen. I hörnet står två plaststolar med dem använder vi inte. Jo idag, för Yoghurt-mannen fick sitta i en stol. Sedan har vi inga fler möbler.

När det blir kväll och vi ska sova rullar vi ut två stora mattor på golvet. Eftersom vi bara har en dörr så kommer husdjuren in till oss ibland. För pappa är jordbrukare och vi har en ko, en get, fem hönor och sju hundar. Hundvalparna busar hela tiden och vill ta påsen med kexen och den fina teckningen som jag fick av dig Ella. Pappa och Yoghurt-mannen pratar länge och jag hör att de talar om mig. Yoghurt-mannen säger att pappa har en underbar dotter, och då menar han mig. Att det är bra att jag går i skolan och lär mig nya saker. Pappa tycker också att skolan är bra, men säger han, det kostar pengar och pekar på

min fina skoluniform och skolväska.

- Skolböckerna kostar också pengar och jag har inga pengar, suckar pappa.

- Men Ellas mamma och jag tycker att Selvi ska få fortsätta att gå i skolan, säger Yoghurt-mannen och tittar lite bedjande på pappa.

- Vi ska fortsätta att betala pengar till skolan, så att det räcker till Selvis skolsaker. Och nästa år kanske hon kan få ett par skor också, säger han.

Då skrattar pappa, för ingen i vår familj har någonsin använt skor. Inte ens farfar och farmor fast de är så gamla. Men pappa tycker att skolan är bra och att det är en bra idé att låta mig fortsätta. Fast några skor blir det då inte tal om!

På kvällen är det svårt att somna. Jag vill att det ska bli morgon, så att jag får gå till skolan. Då ska jag berätta för de andra barnen hur det är att åka i en bil. Sedan ska jag ta upp något ur min skolväska och visa för alla. Det är en fin teckning och ett fotografi på en flicka som heter Ella och bor tusenmiljoner mil härifrån.

Lasse Nohrstedt

Individuella fadderbarn vs. Generellt fadderskap

Ett personligt fadderbarn är för många ett kvitto på att pengarna kommer fram. Ett bevis på att det finns någon som faktiskt vet att just jag hjälper till. Det var ett personligt fadderbarn som fick mig att intressera mig och åka till Indien för första gången. Nu är jag styrelseledamot i Intacts vänner. Hade det blivit så utan ett personligt fadderbarn? Det kan förstås ingen svara på.

Men det är inte enbart positivt med personliga fadderbarn. Det kräver en mycket omfattande och noggrann administration av föreningen och när fadderverksamheten växer, krävs ännu större administrativa resurser både här och i Indien.

Det kan dessutom lätt skapa orättvisor mellan barnen om några får fadderbrev och andra inte. På Intact Special School fungerar fadderverksamheten tillfredsställande eftersom barnen stannar länge. Men i bergsbyarna är det svårare att ha kontroll eftersom familjer flyttar, flickor gifter sig, eller tas ur skolan av andra skäl.

Det är mot bakgrund av detta som styrelsen vill diskutera om ett generellt fadderskap för flickorna i bergen är en bättre lösning för Intacts medlemmar.

Styrelsen har en arbetsdag den 11 april och fortsätter att diskutera detta. Vi är tacksamma för era åsikter. Hör av dig på intactsvanner@gmail.com

För styrelsen, Jonna Fallhagen

Nya styrelsen

Vi vill välkomna de nya styrelsemedlemmarna Mattias Ståhl och Emilia Zika.

- Hej! Jag heter **Mattias Ståhl**, är en 38-årig jazzmusiker som bor i Stockholm. Jag har ett förflutet som studerande i Örebro, och det var via en 5-poängskurs där i Solidaritet, bistånd och utveckling 1993 som jag först kom i kontakt med Thomas Ebenezer och Intact. Vi tappade kontakten efter några år men återupptog den 15 år senare då jag även besökte Tiruchirapalli. Att på plats se den skillnad som Intacts arbete betyder för många ur de utstötta och svagaste grupperna i samhället fick mig att vilja engagera mig mer, och nu hoppas jag efter bästa förmåga kunna bidra och delta i styrelsearbetet i Intacts vänner.

- Hej! Jag heter **Emilia Zika** är sedan 3 år tillbaka medlem i Intacts vänner och jobbade under hösten 2008 som volontär på Intact Special School. Jag är en precis färdigutbildad beteendevetare som fördjupat mig i socialpsykologi och pedagogik. Sedan ett år tillbaka arbetar jag på Stockholms Stadsmission som vägledare på Sveriges första trappstegsboende för hemlösa.

Ett varmt tack till Elisabeth Karlsson och Tove Bergström för ert engagemang i styrelsen 2009.

Intacts Vänner

Intacts Vänner är en ideell förening som stöder stiftelsen INTACT i södra Indien. Intacts Vänner är en religiöst och politiskt obunden förening som bistår fattiga och utsatta barn och familjer ur de lägsta kasterna i delstaten Tamil Nadu. Intacts Vänner stödjer en skola för barn med funktionshinder, sponsrar unga flickors utbildning och har startat upp ett ekologiskt jordbruksprojekt som skapar arbetstillfällen för unga utvecklingsstörda. Dina pengar kommer fram! Intacts redovisning av 90-kontot visar att nästan 97 procent av pengarna når projekten i Indien.

plusgiro 90 11 31-3

Adressändring

Meddela föreningen om ändrad adress, både postadress och epostadress. Det underlättar för oss och bidrar till att hålla nere kostnaderna för distribution av information.

Kontakt: intactsvanner@gmail.com eller vår kassör Ulla Winroth, 019-24 08 43

Planerade styrelsemöten

2010-04-11 kl. 11.00, Örebro

Medlemsavgiften

Kom ihåg att betala in din medlemsavgift för 2010 – avgiften är 100:-

Styrelsen beslutade den 13/3 2010 att alla faddrar ska vara medlemmar i föreningen för att underlätta administrationen. Därför ber vi er som inte redan är det att bli medlemmar.

För att bli medlem sätt in 100 kr på PG 90 11 31-3 och märk inbetalningen med ditt namn och att betalningen avser medlemskap.

Kontakt styrelsen:
intactsvanner@gmail.com

Ulla Winroth, kassör
Telefon: 019-24 08 43
ulla.winroth@orebro.bostream.se

Intact EQ
intacteq@gmail.com